

Η θαυμαστή ιστορία του ανθρώπου από την αρχή

Ο άνθρωπος, έτσι όπως τον ξέρουμε σήμερα, δεν υπήρχε πάντα. Η γη ολόκληρη δεν ήταν πάντα όπως είναι τώρα. Σιγά – σιγά εμφανίστηκαν διάφορα είδη ζωής.

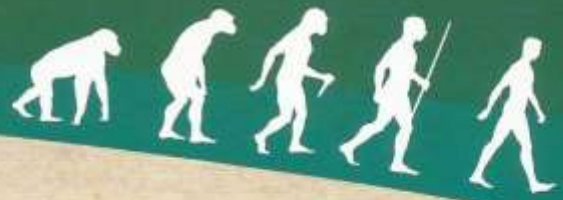
Δεν ξέρουμε ακόμα με ακρίβεια πού, πώς και πότε εμφανίστηκε ο πρώτος άνθρωπος. Αλλά γνωρίζουμε πια, με βεβαιότητα, πολλά πράγματα για την προέλευσή του, για τη ζωή του, για τη δύσκολη πορεία που έπρεπε να κάνει. Γνωρίζουμε ότι ο πρώτος άνθρωπος καταγόταν από ένα ζώο που δεν ήταν άνθρωπος, αλλά κάτι που έμοιαζε με πίθηκο.

Έχουμε έναν πολύ μακρινό προπάππου εμείς οι άνθρωποι που είναι κοινός με τους πιθήκους.

Ο πιθηκοειδής Πρόγονός μας έζησε για χιλιάδες αιώνες ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων, ως συλλέκτης. Για να τραφεί, δηλαδή, μάζευε ό,τι έβρισκε έτοιμο γύρω του: καρπούς - φρούτα - χόρτα – ρίζες

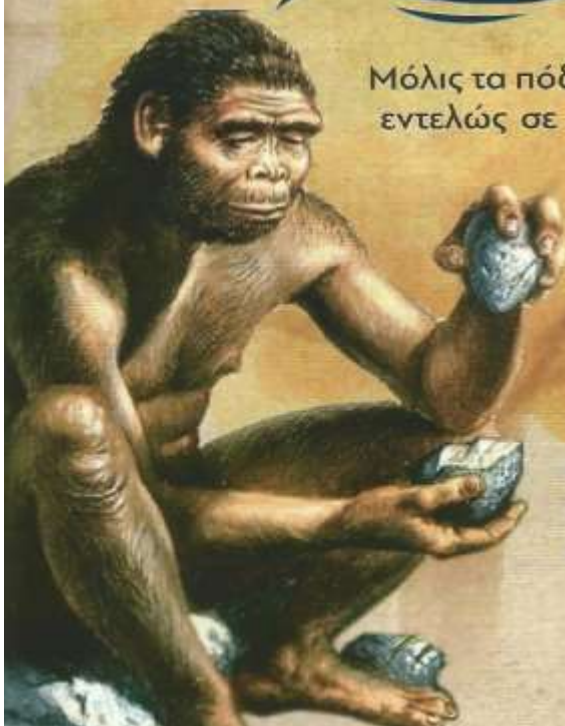
Μπορώ να περπατήσω όρθιος!

Όταν δεν έβρισκε πια άλλη τροφή πάνω στο δέντρο, κατέβηκε για να ψάξει τριγύρω. Έπρεπε τα χέρια του να είναι ελεύθερα για να κάνουν τη δουλειά τους: γι' αυτό υποχρέωσε τα πόδια του να τον στηρίζουν μόνα τους.

Και τώρα, τι να το κάνω αυτό;

Μόλις τα πόδια υπάκουσαν, τα χέρια μπόρεσαν να αφιερωθούν εντελώς σε κάτι καλύτερο. Ήταν χέρια κάπως αδύναμα, αλλά αντιπροσώπευαν ό,τι καλύτερο υπήρχε στη φύση.

Σιγά – σιγά οι πράξεις που έκανε με τα χέρια του άλλαξαν τους μύες, τα κόκκαλα του χεριού. Ο αντίχειρας, αντί για κοντός και άχρηστος (σαν αυτόν του χιμπατζή) ήταν καλά αναπτυγμένος, κινητικός, σε θέση να ενώνεται με κάθε άλλο δάχτυλο ή και με τα υπόλοιπα τέσσερα μαζί για να σχηματίσουν μια τσιμπίδα, ένα εργαλείο. Ο Πρόγονός μας μπορούσε πλέον όχι μόνο να πιάνει αντικείμενα αλλά να τα πιάνει γερά, να τα επεξεργάζεται!

Ο Πρόγονός μας έμαθε σύντομα να διαλέγει τα κατάλληλα κομμάτια απ' ό,τι υπήρχε γύρω του. Να τους δίνει μόνος του μορφή και σχήμα όταν δεν τα έβρισκε έτοιμα. Δεν είχε μακριά δόντια, ούτε νύχια γαμψά, αλλά μπορούσε να κάνει την πέτρα πιο κοφτερή, το ξύλο πιο κοντό ή πιο μυτερό. Έφτιαχνε με τα χέρια του τα πρώτα εργαλεία.

Την εξέλιξη του χεριού ακολούθησε η εξέλιξη του μυαλού. Το χέρι και το μυαλό δουλεύουν μαζί για να βελτιωθούν, να τελειοποιηθούν, να διδάξουν πάντα νέα πράγματα, κινήσεις ολοένα και πιο περίπλοκες.

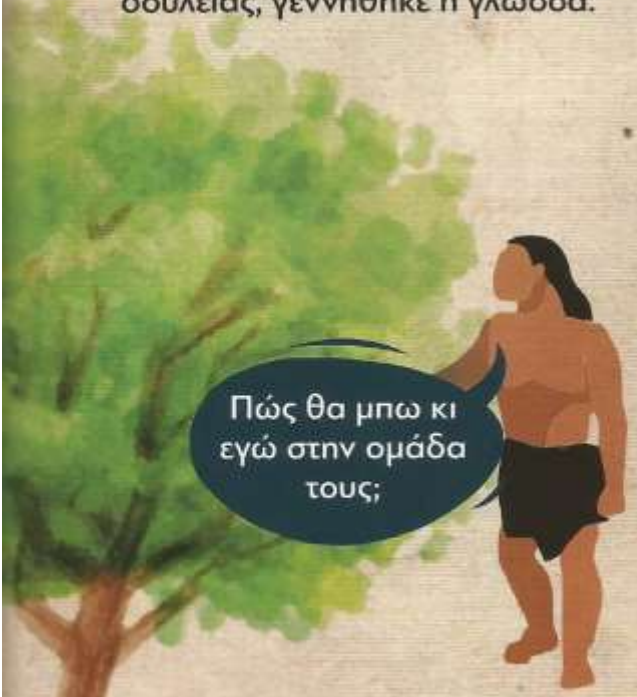
Θα μπορούσαμε να πούμε, τελικά, ότι – εκτός του Προγόνου – ο αληθινός πατέρας του ανθρώπου υπήρξε η δουλειά. Η δουλειά εξέλιξε το χέρι και το μυαλό.

Η δουλειά ήταν, επίσης, που δίδαξε στους πρώτους ανθρώπους να μιλούν. Πολύ, πάρα πολύ καιρό αφότου έμαθαν να περπατούν.

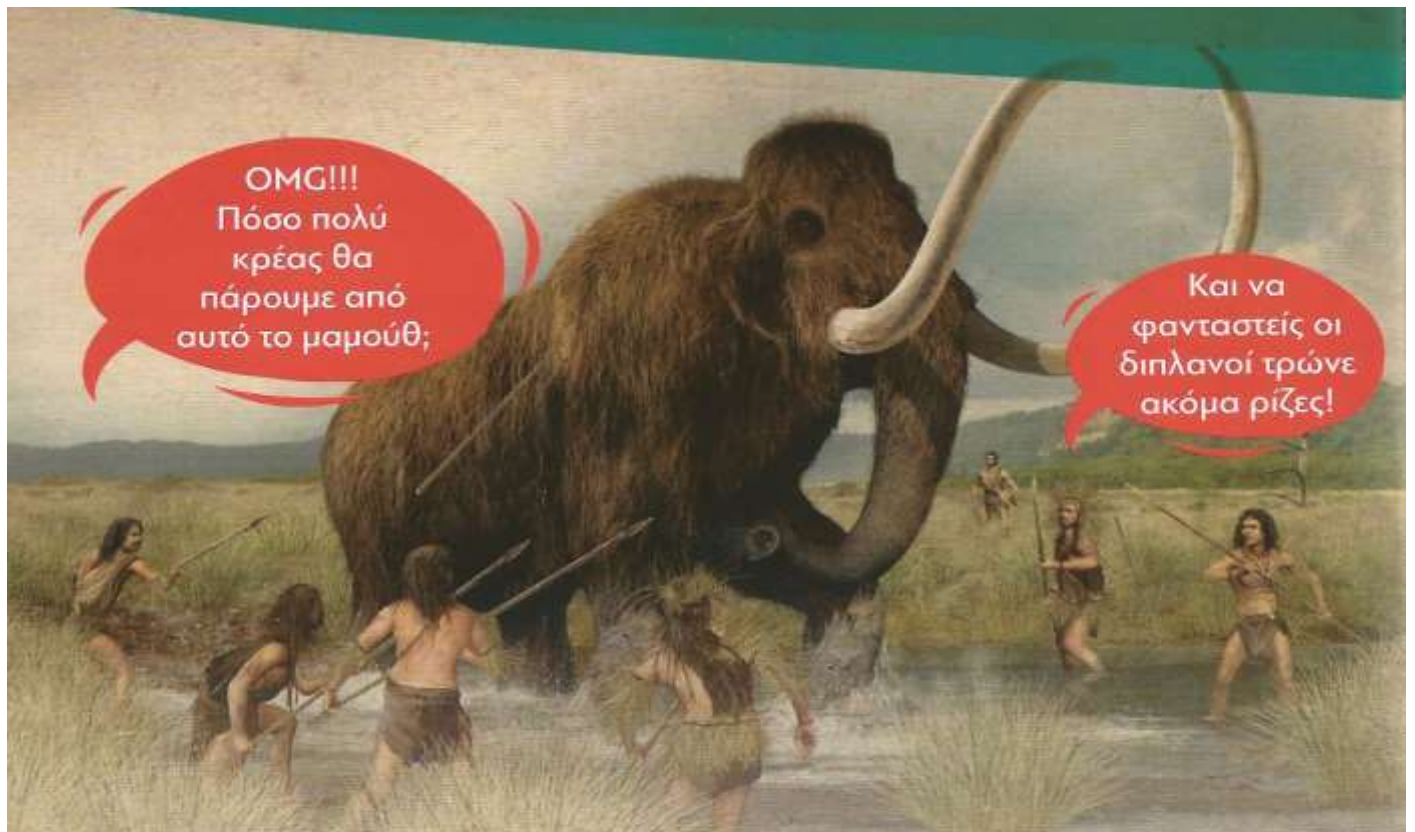

Έχουν συμβεί πια πολλά στη ζωή του Προγόνου μας. Είναι πολλά αυτά που θέλει να μοιραστεί με τους συντρόφους του για να μπορέσουν να συνεργαστούν. Αλλά πώς να συνεννοηθούν; Στην αρχή μόνο με κινήσεις όλου του σώματος. Αλλά μέσα στο δάσος δε βλέπουν πάντα ό ένας τον άλλον. Την ημέρα γιατί η βλάστηση είναι πολύ πυκνή και τη νύχτα γιατί είναι σκοτάδι. Τότε ακούστηκαν οι πρώτες κραυγές. Με τον καιρό, σε καθετί αντιστοιχεί μια συγκεκριμένη κραυγή, ένας ιδιαίτερος ήχος. Οι ήχοι πολλαπλασιάζονται, διαφέρει ο ένας από τον άλλο, συνδέονται μεταξύ τους, γίνονται λέξεις που κάθε μία δείχνει ένα και μόνο δέντρο, μία κίνηση, ένα σημάδι για κάποιον τόπο ή χρόνο. Έτσι, σαν ένα εργαλείο δουλειάς, γεννήθηκε η γλώσσα.

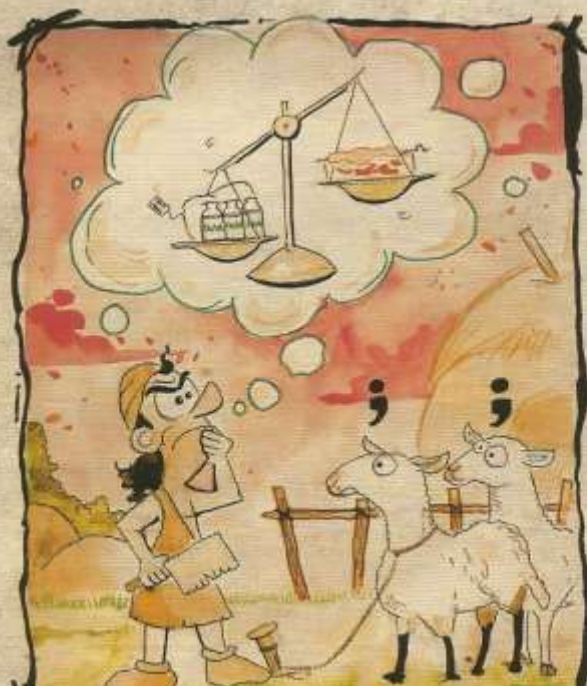

Πώς θα μπω κι εγώ στην ομάδα τους;

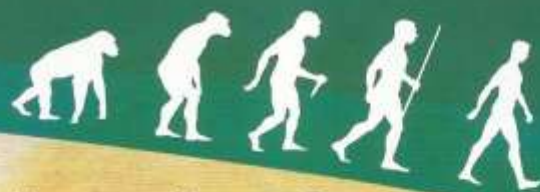
Ο Πρόγονός μας φοβόταν πάντα τη μοναξιά. Εξάλλου, είχε μπόλικη δουλειά να κάνει. Για να καταφέρει να επιβιώσει απέναντι στα άγρια θηρία του δάσους, για να μαζεύει αρκετή τροφή και για να μπορεί φυσικά να αναπαραχθεί, ζούσε σε μεγάλες αγέλες. Σχεδόν αμέσως φτιάχτηκαν οι πρώτες κοινωνίες.

Το κυνήγι και το ψάρεμα ήταν η πρώτη ομαδική δουλειά. Από το κρέας των ζώων που σκότωναν, έπαιρναν κάτι καινούριο και τελείως διαφορετικό: την πρωτεΐνη. Από ένα τυχαίο γεγονός, παίζοντας με τις πέτρες, οι πρώτοι άνθρωποι ανακάλυψαν τη φωτιά. Μια φορά, ένα κομμάτι κρέας έπεσε στη φωτιά και ψήθηκε. Ο πρώτος μάγειρας υπήρξε η τύχη! Και στη συνέχεια ο άνθρωπος έμαθε να χρησιμοποιεί τη φωτιά για να ψήνει την τροφή του, να ζεσταίνεται, να φτιάχνει καλύτερα εργαλεία.

Μια μέρα ένας κυνηγός αφού σκότωσε ένα μεγάλο ζώο, αιμαλώτισε τα μικρά του και τα πήρε μαζί του στον καταυλισμό. Μιας και είχαν αρκετό κρέας, αποφάσισαν να μην τα σκοτώσουν. Τα μικρά μεγάλωσαν και συνήθισαν να ζουν με τον άνθρωπο χωρίς να τον φοβούνται πια. Και δεν ήταν μόνο αυτό. Όσο μεγάλωναν, έδιναν όλο και περισσότερο γάλα και κρέας από τα μικρά που γεννούσαν. Έτσι, άρχισε η εξημέρωση των ζώων και η κτηνοτροφία.

Στο μεταξύ όμως ωρίμαζε μια πιο μεγάλη ανακάλυψη. Οι γυναίκες και τα παιδιά περνούσαν τις μέρες τους γύρω από τον καταυλισμό μαζεύοντας καρπούς και σπόρους. Ένα μέρος αυτών των σπόρων έπεφτε στο έδαφος και με τον καιρό φύτρωνε. Πέρασαν βέβαια χιλιάδες χρόνια, ώσπου ο πρώτος άνθρωπος να μάθει πώς δουλεύει ένας γεωργός. Τότε η ζωή του άλλαξε προς το καλύτερο.

Ωχι!
Πώς το
έβγαλε αυτό η
Γη;

Οι πρώτοι άνθρωποι έχουν πια πολύ βαρύ πρόγραμμα. Είναι πολλές οι δουλειές που πρέπει να γίνουν. Άρχισαν λοιπόν να κάνουν σε ομάδες όλο και περισσότερα πράγματα, άρχισαν να έχουν πολύ μεγαλύτερη ανάγκη ο ένας τον άλλο, να ζουν σε μεγαλύτερες κοινωνίες.

Στις αρχές τα πάντα ανήκαν στη φυλή και τίποτα στα μέλη της ξεχωριστά. Οι πρώτοι άνθρωποι ήταν κομμουνιστές, αλλά δεν το ήξεραν... Κάθε αγαθό έμενε στην οικογένεια και το μοιράζονταν όλοι μαζί.

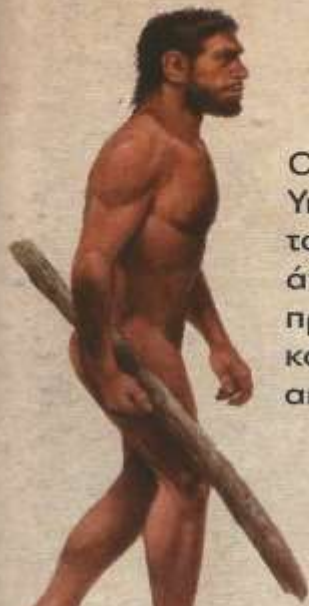

Στο κέντρο της σκέψης των πρώτων ανθρώπων βρισκόταν η πιο σημαντική για κείνους δραστηριότητα: το κυνήγι. Η αγέλη εξαρτάται αποκλειστικά από το θήραμα που κυνηγάει όποιο κι αν είναι αυτό, τάρανδος, μαμούθ, αρκούδα ή βίσονας. Αυτό το ζώο δεν είναι εχθρός, αλλά ευεργέτης. Χωρίς αυτό θα υπήρχε μόνο η πείνα. Θα πρέπει λοιπόν να το ευχαριστήσουμε με χορούς και τραγούδια. Είναι ο προστάτης της φυλής, η θεότητά της: το τοτέμ της.

Αργότερα, όταν οι πρώτοι άνθρωποι έγιναν βοσκοί και γεωργοί, δεν εξαρτιόνταν πια από το ζώο – προστάτη. Είναι άλλοι αυτοί που τους τρέφουν: το σιτάρι που θάβεται για να ξαναγεννηθεί, η γη που δέχεται τον σπόρο, ο ήλιος που ωριμάζει τη σοδειά, η βροχή με τις βροντές και τις αστραπές της. Έτσι, οι άνθρωποι αρχίζουν να προσεύχονται στο φως, στη γη, στο σιτάρι, στη βροχή. Αυτοί είναι οι καινούριοι θεοί.

Σ' εκείνα τα χρόνια οι άνθρωποι φοβόντουσαν όλα όσα έβλεπαν γύρω τους και δεν μπορούσαν να τα εξηγήσουν. Και ήταν πολλά ακόμα τα «περίεργα» φυσικά φαινόμενα. Έτσι τους έδιναν θεικές ιδιότητες και προσεύχονταν για να σωθούν.

Ο Πρόγονός μας κοντεύει να γίνει άνθρωπος κανονικός! Υπάρχει όμως και κάτι ακόμα, τελευταίο αλλά πολύ σημαντικό, που τον ξεχώρισε μια και καλή από όλα τα υπόλοιπα ζώα: ο πρώτος άνθρωπος έχει σκοπό και σχέδιο σε καθετί που κάνει. Δεν προχωράει μόνο με το ένστικτο. Σκέφτεται πριν ξεκινήσει να κάνει κάτι, ποιο θα είναι το αποτέλεσμα, εξετάζει όλες τις επιλογές του και αποφασίζει το καλύτερο για τον σκοπό του.

Μια φορά ένας άνθρωπος ακούμπησε το χέρι του στον τοίχο μιας σπηλιάς και άφησε ένα αποτύπωμα από αίμα ή λάσπη. Αυτός ήταν ο πρώτος ζωγράφος. Ο ίδιος άνθρωπος ή κάποιος άλλος δοκίμασε μετά να χαράξει ένα ζώο πάνω στη σπηλιά. Από τότε και στο εξής, κάθε φορά πριν από το κυνήγι, σχεδίαζε στον βράχο το θήραμα που ήθελε, βυθίζοντας του στα πλευρά τόξα κάθε είδους, ακόντια και βέλη. Ό,τι σχεδίαζε έπρεπε να συμβεί. Ήταν ένα σχέδιο – παγίδα, αλλά και τα πρώτα έργα τέχνης.

Κάπου εδώ το σύντομο ταξίδι μας στην ιστορία του ανθρώπου φτάνει στον προορισμό του. Μπορεί να μάθαμε πολλά, ίσως να φάνηκαν και πάρα πολλά... Αλλά πόσο λίγα είναι μπροστά σε αυτά που έχει ακόμα να μας διηγηθεί ο Άνθρωπος και η ιστορία του;

